डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

13

डन्नो सांगतो त्याचे साहस

RADUGA PUBLISHERS

निकोलाई नोसोव्ह

13

डन्नो सांगतो त्याचे साहस

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

RADUGA PUBLISHERS
MOSCOW

डन्नोने पटकन कपडे घातले आणि करकरणाऱ्या लाकडी जिन्याने दुसऱ्या मजल्यावर गेला. तो एका खोलीत पोहोचला, जी खालच्या खोलीपेक्षा थोडी लहान पण खूपच आरामदायक होती. सुंदर पडदे लावलेल्या पंख्याच्या आकाराच्या दोन खिडक्यांमधून बाहेरचा रस्ता दिसत होता. त्या खिडक्यांच्या मध्ये एक दरवाजा होता, जो बाल्कनीमध्ये उघडत होता. खोलीच्या मध्यभागी एक टेबल होते, ज्यावर पाय, केक, कुकीज, टार्ट्स, डोनट्स, मॅकरून्स आणि इतर अनेक स्वादिष्ट पदार्थांनी भरलेल्या विविध प्रकारच्या प्लेट्स आणि ताटं मांडलेली होती. हे स्पष्ट होते की त्या माइट्स मुलींनी डन्नोला एक मेजवानी देण्याचे ठरवले होते. टेबलाकडे पाहताच त्याचे डोके अक्षरशः गरगरले.

डोक्यावर बो लावलेली माईट मुलगी आणि वेण्या घातलेली मुलगी चहा ओतत होती, तर कुरळ्या केसांची मुलगी साइडबोर्डमधून काही मिठाई बाहेर काढत होती.

कॉर्नफ्लॉवरने डन्नोची तिच्या मैत्रिणींशी ओळख करून दिली. वेण्या घातलेल्या माईट मुलीचे नाव चिप्पी, बो लावलेल्या मुलीचे बनी आणि कुरळ्या केसांच्या मुलीचे फ्लिटी होते. डन्नोला खाली बसून जेवण्याची तीव्र इच्छा होती, पण आणखी चार लहान मुली आत आल्या आणि त्याला त्यांच्याशीही ओळख करून घ्यावी लागली.

“हे आमचे शेजारी आहेत: मिनी, विनी, मार्गी आणि फ्लफ,” कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली.

डन्नो स्वतःला माइट्स मुलींच्या घोळक्यात बघितले.

“तू इथे फुग्यातून आलास का?” काळ्या केसांच्या मिन्नीने विचारले.

“हो, मी आलो,” टेबलावर एक डोळा ठेवून डन्नो महत्त्वाच्या भावनेने म्हणाला.

“फुग्यातून वर जायला तुला भीती वाटली नाही का?” असं त्या गुबगुबीत फ्लफने विचारलं.

"भयंकर... अं... म्हणजे... अजिबातच नाही!" डन्नो म्हणाला.

"तू किती धाडसी आहेस! मी तर जगातल्या कोणत्याही गोष्टीसाठी फुग्यात बसणार नाही!" विनी म्हणाली.

“तुम्ही कुठून आला आहात?” मार्गीने विचारले.

"फुलांचे शहर."

“ते कुठे आहे?”

"तिथे," डन्नो अस्पष्टपणे हात हलवत म्हणाला. "काकडी नदीच्या पलीकडे."

“मी अशा नदीबद्दल कधीच ऐकले नाही,” मिनी म्हणाली. “ती खूपच दूर असली पाहिजे.”

"भयंकर," डन्नो सहमत झाला.

“चहा थंड होण्यापूर्वी टेबलाजवळ या,” कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली.

डन्नोला दोनदा सांगायची गरजच पडली नाही. एका क्षणात तो त्याच्या जागेवर हजर झाला आणि पाई, केक, जॅम आणि मिठाईने तोंड भरू लागला. त्याचे सोबती जवळजवळ काहीच खात नव्हते, कारण त्यांना फुग्याबद्दल सर्व काही ऐकण्याची प्रचंड उत्सुकता होती. अखेरीस, फ्लिटीला स्वतःला आवरता आले नाही.

“फुग्यातून हवेत उंच उडण्याची कल्पना कोणाला सुचली?” तिने विचारले.

"हो," डन्नो म्हणाला, एकामागून एक केक गिळत असताना तो पूर्ण ताकदीने आपले जबडे फिरवत होता.

“खरंच! खरंच तुम्हीच होतात का?” असे आवाज टेबलाच्या दोन्ही बाजूंनी आले.

"वचनाची शपथ!" मनुका गिळताना जवळजवळ ठसका लागताच डन्नो म्हणाला.

"किती छान! आम्हाला त्याबद्दल सगळं सांगा," फ्लफ म्हणाला.

"सांगण्यासारखं काय आहे?" डन्नो खांदे उडवत म्हणाला. "माइट्स मला त्यांच्यासाठी काहीतरी करायला सुचवण्यासाठी सारखे मागे लागले होते. 'काहीतरी सुचव,' ते सारखं म्हणत होते. 'तुमच्यासाठी गोष्टी सुचवून मी वैतागलो आहे,' मी म्हणालो, 'तुम्ही स्वतःच काहीतरी सुचवा.'"

'आम्ही?' ते म्हणाले. 'जणू काही आम्हाला काही सुचूच शकेल! बुद्धी तर तुझ्याकडे आहे! तुला गोष्टी सुचणं अगदी सोपं आहे!' 'ठीक आहे,' मी म्हणालो, 'मला वाटतं मलाच करावं लागेल.' आणि मग, मी विचार करायला सुरुवात केली.

अत्यंत एकाग्रतेने डन्नो जॅम टार्टचा एक तुकडा चघळू लागला. माइट्स मुली अधीरतेने त्याच्याकडे पाहत होत्या. जेव्हा तो तुकडा संपला आणि त्याने दुसऱ्या तुकड्यासाठी हात पुढे केला, तेव्हा चिप्पीला स्वतःला आवरता आले नाही.

"तुम्ही म्हणत होता की तुम्ही... अं... विचार करायला लागलात..." ती म्हणाली.

“हो, मी ते केलंच,” नुकताच स्वप्नातून जागा झाल्याच्या थाटात टार्टचा तुकडा टेबलावर ठेवत डन्नो म्हणाला. “तीन दिवस आणि तीन रात्री मी विचार करत राहिलो, आणि त्या वेळेच्या शेवटी मी माझ्या मित्रांना म्हणालो: ‘मित्रांनो, मला एक कल्पना सुचली आहे! मला एका फुग्याची कल्पना सुचली आहे!’ आणि मग, आम्ही फुगा बनवायला लागलो. पोझी (माझ्या भागात याच नावाची एक कवयित्री आहे)—पोझीने तर माझ्यावर एक कवितासुद्धा लिहिली आहे. तिची सुरुवात अशी होते: ‘आमच्या डन्नोने एक फुगा बनवला आहे…’ किंवा कदाचित: ‘आमच्या डन्नोने एक फुगा बनवला आहे…’ किंवा असं म्हणा: ‘डन्नोने बनवलेला फुगा आमचा आहे…’ अरे व्वा! ती कशी सुरू होते हे मी विसरूनच गेलो आहे. माझ्यावर इतक्या कविता लिहिल्या गेल्या आहेत की माझा गोंधळ उडतो.”

डुनोने स्वतःच टार्टचा आणखी एक तुकडा घेतला.

“तू हा फुगा कसा बनवलास?” कॉर्नफ्लॉवरने विचारले.

तुम्ही खात्री बाळगू शकता की ते खूप कष्टाचे काम होते. माझे मदतनीस रात्रंदिवस काम करत होते. त्यांच्यापैकी काही जण रबर लावत, तर काही जण पंप चालवत, आणि मी फक्त शिट्टी वाजवत फिरत असे — म्हणजे, तंतोतंत शिट्टी वाजवत नाही, पण आदेश देत असे. माझ्याशिवाय कोणीही काहीही करू शकत नव्हते. मला त्यांना प्रत्येक गोष्ट समजावून सांगावी लागत होती आणि काय करायचे आहे ते दाखवावे लागत होते. एक भयंकर जबाबदारी. तो फुगा कोणत्याही क्षणी फुटू शकला असता. माझे दोन मदतनीस आहेत, बेंडम आणि ट्विस्टम — ते तज्ज्ञ कारागीर आहेत. ते हातांनी काहीही करू शकतात, पण डोक्याने नाही. त्यांना प्रत्येक गोष्ट दाखवून आणि समजावून सांगावी लागते. म्हणून, मी त्यांना बॉयलर कसा बनवायचा हे समजावून सांगितले. त्यांनी ते चालू केले. बॉयलर उकळला, पाणी बुडबुडले आणि पाईपमधून वाफ बाहेर पडली! काय तो गोंधळ होता!

मुली श्वास रोखून त्याचे बोलणे ऐकत होत्या.

“मग काय? पुढे काय झालं?” तो थांबल्यावर त्यांनी विचारले.

“अखेरीस तो दिवस आला जेव्हा आम्ही उड्डाण करणार होतो,” डन्नो पुढे म्हणाला. “हजारो माईट्स ते बघायला आले होते. त्यांच्यापैकी काही जण म्हणाले की फुगा नक्कीच वर जाईल, तर काही जण म्हणाले की जाणार नाही, आणि मग भांडण सुरू झालं. जे म्हणाले की जाईल, त्यांनी जे म्हणाले की जाणार नाही त्यांना मारलं, आणि जे म्हणाले की जाणार नाही त्यांनी जे म्हणाले की जाईल त्यांना मारलं. किंवा कदाचित याच्या अगदी उलट होतं, किंवा कदाचित याच्या उलट. एका शब्दात सांगायचं तर, कोण कोणाला मारत होतं हे कळतच नव्हतं. प्रत्येकजण दुसऱ्या प्रत्येकाला मारत होता.”

"त्याने काही फरक पडत नाही," कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली. "भांडणाची चिंता करू नकोस, आम्हाला फुग्याबद्दल सांग."

“ठीक आहे,” डन्नो म्हणाला. “ते लढत असताना, आम्ही टोपलीत चढलो. उड्डाण करण्यापूर्वी, आपण निघत आहोत आणि बराच काळ दूर राहणार आहोत, याबद्दल मी एक छोटेसे भाषण केले आणि निरोप घेतला. मग आम्ही वर, वर चढत गेलो, इतके की खालची जमीन या जॅम टार्टपेक्षा मोठी दिसेनाशी झाली.”

“खरं तर असं नाही!” एक माईटस मुलगी म्हणाली.

"खरंच," डन्नो म्हणाला.

“मध्येच बोलू नकोस!” कॉर्नफ्लॉवर चिडून म्हणाली. “तू बातमीला अडथळा आणत आहेस. तो आपल्याशी खोटं बोलणार नाही.”

“खरं आहे,” डन्नो म्हणाला, “तू माझ्या खोटं बोलण्यात... म्हणजे माझ्या गोष्टीत व्यत्यय आणायला नको होतास.”

"पुढे चला, पुढे चला!" ते सर्वजण एका सुरात ओरडले.

“तर, असं घडलं,” डन्नो म्हणाला. “आम्ही वर वर, अधिकाधिक उंच जात होतो, आणि मग, अचानक – धडाम! फुगा एकदम थांबला. आम्ही एका ढगाला धडकलो होतो. आता काय करायचं? मला निर्णय घ्यायला फार वेळ लागला नाही. मी माझी कुऱ्हाड काढली आणि ढगात एक भोक पाडलं. आम्ही पुन्हा वर चढायला लागलो, पण ह्या वेळी आम्ही उलटे तरंगत होतो – आकाश आमच्या पायाखाली, जमीन आमच्या डोक्यावर.”

“ते असं का होतं?” त्याच्या आश्चर्यचकित श्रोत्यांनी विचारले.

"हा निसर्गाचा नियम आहे," डन्नो म्हणाला. "एकदा का तुम्ही ढगांच्या वर गेलात की, तुम्ही उलटे उडता. आम्ही वर, वर, वर जात राहिलो, अगदी शिखरावर पोहोचेपर्यंत. आणि तिथे प्रचंड थंडी होती — शून्याच्या खाली एक हजार एक दशांश अंश. सगळं काही गोठून गेलं आणि फुगा थंड होऊन खाली पडू लागला. पण मी हुशार आहे, हो ना - मला माहित होतं की असं होणार आहे, आणि म्हणूनच मी आधीच फुग्यात वाळूने भरलेल्या काही गोण्या ठेवल्या होत्या. आम्ही त्या एक-एक करून बाहेर फेकत गेलो, जोपर्यंत त्या सगळ्या संपल्या नाहीत, पण तरीही फुगा खाली पडतच राहिला. आता आम्ही काय करायचं? आमच्यासोबत डुनो नावाचा एक जण होता — जरा विचित्रच.

जेव्हा त्याने फुगा खाली पडताना पाहिला, तेव्हा तो घाबरला आणि रडू लागला, आणि मग अचानक, त्याने पॅराशूट घेतला, बाहेर उडी मारली आणि तो घरी गेला. बास्केट हलकी झाली होती आणि फुगा पुन्हा हवेत वर जाऊ लागला. पण हे फार काळ टिकले नाही. तो भराभर खाली आला. तो जमिनीवर आदळला! तो पुन्हा उसळून वर आला! मग तो पुन्हा खाली कोसळला! आणि मी बाहेर पडलो — धपकन! — थेट डोक्यावर.”

डन्नो त्याच्या गोष्टीत इतका रमून गेला होता की त्याने आपल्या ताटावर मुठ आपटली, ज्यामुळे टार्टमधला जॅम सर्व दिशांना उडाला. माइट्स मुली इतक्या दचकल्या की त्या जवळजवळ खुर्च्यांवरून खाली पडल्याच होत्या.

“पुढे काय झालं?” शुद्धीवर आल्यावर त्यांनी विचारले.

“मला फक्त एवढंच आठवतं.”

क्षणभर कोणी एक शब्दही बोलले नाही. त्या माइट्स मुली फक्त तिथे बसून डन्नोकडे आश्चर्याने पाहत होत्या. त्यांच्या नजरेत तो खरा नायक होता.

“तुमच्या फुग्याने आम्हाला खूप घाबरवलं,” कॉर्नफ्लॉवर शेवटी म्हणाली. “आम्ही बाल्कनीत चहा पीत बसलो होतो, तेव्हा आमच्या घराच्या दिशेने एक प्रचंड मोठा फुगा खाली येताना दिसला. अचानक तो कुंपणाला धडकला आणि फुटला. धपकन! आम्ही त्याच्याकडे धावत गेलो, पण तिथे आम्हाला फक्त भूर्जपत्राच्या सालीची एक टोपली सापडली.”

"तू जमिनीवर मेल्यासारखा पडला होतास," बनी म्हणाली.

“तुझा एक बूट पायात होता, दुसरा कुंपणावर, आणि तुझी टोपी झाडाच्या फांदीवर लटकत होती,” चिप्पीने पुढे सांगितले.

“तुमच्या जॅकेटची एक बाही फाटली होती आणि ती आम्हाला आज सकाळीच सापडली,” फ्लिटी म्हणाली. “आम्हाला ती खूप घाईघाईत शिवून परत लावावी लागली.”

"मी अंथरुणात कसा आलो?" डन्नोने विचारले.

“आम्ही तुला तिथे ठेवलं. आम्ही तुला रात्रभर तिथेच पडलेलं ठेवू शकत नव्हतो,” कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली.

“तू जवळजवळ मेल्यासारखाच होतास,” बनी म्हणाली. “पण हनीसकल म्हणाली की तू नक्कीच परत जिवंत होशील कारण तुझ्यात एक मजबूत... त्याला काय म्हणतात?... संरचना आहे..”

“खरं आहे, माझी प्रकृती चांगली आहे, पण माझं डोकं त्याहूनही जास्त मजबूत आहे,” डन्नो बढाई मारत म्हणाला. “माझ्या जागी दुसरा कोणी असता तर त्याच्या डोक्यावर नक्कीच प्रहार झाला असता.”

“पर्कशन नाही — कनकशन,” कॉर्नफ्लॉवरने दुरुस्त केले.

"बरोबर आहे — डोक्याला मार लागला होता," डन्नो सहमत झाला.

"पण मला वाटलं तू म्हणाला होतास की तू फुग्यात एकटा नव्हतास?" कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली.

मी एकटा नव्हतो. आम्ही सोळा जण होतो. डूनो बाहेर उडी मारून गेला, हे खरं आहे, पण त्यामुळे पंधराच उरलो.

"ते कुठे आहेत?" मिन्नीने विचारले.

“माहीत नाही,” डन्नो खांदे उडवत म्हणाला.

“तुम्हाला टोपलीत कोणी सापडले नाही का?”

“टोपलीत आम्हाला फक्त रंगांचा एक बॉक्स आणि डॉक्टरांची बॅग सापडली.”

“रंग ब्लॉब्सचे आहेत आणि पिशवी डॉ. पिलमनची,” डन्नो म्हणाला.

त्याच क्षणी दरवाजा उघडला आणि स्नोड्रॉप धावत खोलीत आली.

“तुम्ही बातमी ऐकली का?” ती ओरडली. “अगदी ताजी बातमी! आणखी एक फुगा खाली येऊन फुटला आहे. त्यात चौदा मुलगे होते. ते काल रात्री शहराच्या सीमेवर पडले आणि आमच्या मुलींनी त्यांना आज सकाळी लवकर शोधून रुग्णालयात पोहोचायला मदत केली.”

"आणि ते सगळे जखमी झाले आहेत का?" चिप्पीने आश्चर्याने विचारले.

“वाईट झालं,” स्नोड्रॉपने हात हलवत म्हटले.

“हनीसकल म्हणते की ती त्या सर्वांना पुन्हा त्यांच्या पायावर उभे करेल.”

"ते माझे मित्रच असले पाहिजेत," डन्नो म्हणाला. "मी थेट रुग्णालयात जाऊन चौकशी करतो."

“मी तुझ्याबरोबर येईन,” कॉर्नफ्लॉवर म्हणाली.

“मी सुद्धा येईन,” स्नोड्रॉप म्हणाली.

तेव्हाच तिच्या लक्षात कॉर्नफ्लॉवरच्या कपाळावर प्लास्टरचे वर्तुळ आले.

“अगं, माझ्या प्रिय मैत्रिणी! किती गोड दिसतंय!” ती उद्गारली. “मलाही यातला एक तुकडा लावायचा आहे. ही अगदी नवीन फॅशन आहे का?”

“अजिबात नाही,” कॉर्नफ्लॉवर नाक मुरडत म्हणाली. “ही मलमपट्टी आहे. माझं डोकं चुकून आदळलं.”

"अरे, एवढंच का?" आरशाजवळ जाऊन आपली टोपी घालताना स्नोड्रॉप निराश होऊन म्हणाली.

शेजाऱ्यांना बातमी सांगायला धावत निघून गेली.

Н. Носов

РАЗГОВОР ЗА СТОЛОМ

На английском языке